Ὀρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ **Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Παχωμίου τοῦ Μεγάλου (15η Μαΐου)**

Ἡ αἵρεσις ὡς «μεγάλη δυσωδία»

Ἀπὸ τὰ ἀσεβῆ δόγματα τοῦ Ὠριγένους στὸν Οἰκουμενισμὸ*

Δύο συγκλονιστικὲς ἀποκαλύψεις

α. «Δόγματα δυσωδίαν ποιοῦντα»

Ο ΟΣΙΟΣ Παχώμιος ὁ Μέγας (περ. 287-346/7) μισοῦσε πολὺ τὰ συγγράμματα τοῦ αἱρετικοῦ Ὠριγένους (περ. 185-253/4), διότι εἶχε ἀναμείξει σὲ αὐτὰ «τὰ ὀρθὰ ῥήματα τῆς θείας Γραφῆς» μὲ «τὰ δοκοῦντα πιθανά», «ὅν τρόπον τις φάρμακον ἀναμειγνύει μέλιτι», «εἰς ἀπώλειαν τῶν ἀγνοούντων».

Ἡ ἐπίγνωσις ἐκ μέρους τοῦ Μεγάλου Παχωμίου τῆς ἐπικινδυνότητος τῶν ἀσεβῶν δογμάτων τοῦ Ὠριγένους, ὡδήγησε αὐτὸν νὰ δώση αὐστηροτάτη ἐντολὴ στοὺς Μοναχούς του **«οὐ μόνον ὅπως μὴ ἀναγνῶναι τολμῶσιν, ἀλλὰ μήτε ἀκοῦσαι τῶν λεγομένων ὑπ᾽ αὐτοῦ».**

Κάποτε μάλιστα ὁ Ὅσιος, ὅταν εὑρῆκε ἕνα βιβλίο τοῦ ἀσεβοῦς Ὠριγένους, τὸ ἔβαλε στὸ νερὸ καὶ τὸ κατέστρεψε, λέγων: **«Εἰ μὴ ὅτι τὸ ὄνομα Κυρίου γεγραμμένον ἦν ἐν αὐτῷ, ἐπεὶ ἔκαιον τὰς βλασφημίας αὐτοῦ καὶ φλυαρίας».**

Ἄλλοτε πάλι, τὸν ἐπισκέφθηκαν κάποιοι μεγάλοι Ἀναχωρηταὶ καὶ συνεζήτησε ἐπ᾽ ἀρκετὸν μὲ αὐτοὺς κατ᾽ ἰδίαν· κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τῆς συνομιλίας, ὁ Ὅσιος Παχώμιος αἰσθάνθηκε νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες **«μεγάλη»** καὶ **«νοσερὰ» «δυσωδία».**

Ὅταν ἔφυγαν οἱ Ἀναχωρηταί, ὁ Μέγας προσευχήθηκε στὸν Θεὸ νὰ τοῦ γνωρίση «τὴν τῆς δυσωδίας αἰτίαν»· τότε, ἦλθε Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε:

«Δόγματα ἀσεβείας ἦν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν Ὠριγένους, τὰ τὴν τοσαύτην δυσωδίαν ποιοῦντα. Ἀλλὰ τάχιον πέμψας ὑπόστρεψον τοὺς ἄνδρας καὶ διαμάρτυραι αὐτοῖς τοῦ μηκέτι ἐνέχεσθαι τῶν τοιούτων βλαβερῶν καὶ ψυχοφθόρων δογμάτων, ἐπεὶ εἰς ἀπώλειαν ἔσονται».

Ὁ Ὅσιος ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Ἀσκητὰς καὶ ὅταν ἐκεῖνοι ἐπέστρεψαν, τοὺς εἶπε:

«Ἰδοὺ διαμαρτύρομαι ὑμῖν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἀναγινώσκων Ὠριγένην καὶ δεχόμενος τὰ συγγράμματα αὐτοῦ εἰς πυθμένα ᾅδου μέλλει καταντᾶν· καὶ ἡ κληρονομία αὐτοῦ ἐστιν τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ὅπου ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Ὃ οὖν ἐγνωρίσθη μοι παρὰ Θεοῦ, ἐμαρτυράμην ὑμῖν· ἀνεύθυνος οὖν εἰμι πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε· ἰδοὺ ἠκούσατε τὴν ἀλήθειαν. Εἰ δὲ πιστεύετέ μοι καὶ θέλετε ἀληθῶς ἀναπαῦσαι τὸν Θεόν, ὅλα τὰ βιβλία Ὠριγένους ἃ ἔχετε, λαβόντες εἰς τὸν ποταμὸν ρίψατε καὶ μηκέτι θελήσετε ἀναγνῶσαι αὐτὰ καὶ κατ᾽ ἐξαίρετον τὰ βλάσφημα».

β. «Ἡ δυσωδία πλήθαινε»

Ο ΟΣΙΩΤΑΤΟΣ Γέρων Ἐφραὶμ ὁ Κατουνακιώτης (1912-1998), ὁ σύγχρονός μας Ἁγιορείτης Ἡσυχαστὴς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου ἁγίου Γέροντος Ἰωσὴφ τοῦ Σπηλαιώτου († 1959), εἶχε μία **«καθαρὴ πληροφορία ἀπ᾽ τὸν Οὐρανό»**, σχετικὰ μὲ τὴν *εἰρηνολογία* καὶ *ἑνωσιολογία* τῶν ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* καὶ τὴν *ἀγαπολογία* τῆς συγκρητιστικῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.*

Ἡ διήγησις τοῦ Γέροντος Ἐφραὶμ εἶναι ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐπίκαιρος:

«Κάποια φορά, κατὰ τὸ ᾽70, πέρασαν ἀπὸ δῶ τρία παιδιά: Ὁ ἕνας ἀπ᾽ αὐτούς, θεολόγος, ἦταν θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μοῦ ἐξήγησε τὴν καινούργια νοοτροπία, ὅτι δηλαδὴ τονίζοντας τὰ θετικὰ στοιχεῖα μεταξὺ τῶν ὁμολογιῶν καὶ καλλιεργώντας πνεῦμα ἐμπιστοσύνης, μπορούσαμε νὰ φθάσουμε στὴν ἕνωση. Μοῦ ᾽κανε ἕναν ὕμνο τῆς ἀγάπης κι

ὅτι πρέπει νὰ ξεχάσουμε τὶς ἐμπάθειες καὶ τὶς διαφορὲς τοῦ παρελθόντος.

Ἐγώ, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, πρώτη φορὰ ἄκουγα τέτοιες θεωρίες καὶ μάλιστα τόσο ὄμορφα ἀνεπτυγμένες.

Ὅταν ἔφυγαν τὰ παιδιά, ἔμεινα ἐντυπωσιασμένος ἀπ᾽ αὐτὰ ποὺ μοῦ ᾽παν. Τὸ βράδυ προσευχήθηκα στὸν Χριστό:

"Χριστέ μου, Τοῦ εἶπα, εἶν᾽ ἀλήθεια θετικὴ αὐτὴ ἡ κίνηση; Θὰ φέρει κάτι καλὸ στὴν Ὀρθοδοξία;".

Τότε ἄρχισε νὰ γεμίζει τὸ δωμάτιο ποὺ καθόμουν μιὰ δυσωδία. Ἀναγκάσθηκα ν᾽ ἀνοίξω τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα, ἀλλὰ ἡ δυσωδία δὲν ἔφευγε, ἀλλὰ πλήθαινε. Ἔφυγα ἀπ᾽ τὸ δωμάτιο, γιατὶ δὲν μποροῦσα ν᾽ ἀναπνεύσω. Ἐπὶ τρεῖς μέρες ἡ μπόχα ἦταν ἀνυπόφορη στὸ δωμάτιό μου».

Καὶ κλείνει ὁ Γέρων Ἐφραὶμ τὴν ἀποκαλυπτικὴ διήγησί του:

«Τοὺς ξέρω καλά», δηλαδὴ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· **«ἔχω καθαρὴ πληροφορία ἀπ᾽ τὸν Οὐρανό: τὴ βρώμα ποὺ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν μποροῦσα νὰ διώξω ἀπ᾽ τὸ κελλί μου».**

Ὁ αὐτήκοος μάρτυς καὶ συγγραφεὺς τῆς διηγήσεως αὐτῆς κατακλείει τὸ κείμενό του ὡς ἑξῆς:

«Εἶναι προφανὲς τὸ σκανδαλῶδες ἐρώτημα ποὺ προκύπτει: "Ἐὰν ὁ Οἰκουμενισμὸς βρωμάει, τότε μὲ τὴν Ἐκκλησία ποὺ ἐμπλέκεται στὰ πλοκάμια του, τί γίνεται;"».

Τὸ ἐρώτημα ὅμως αὐτὸ γίνεται *σκανδαλωδέστερο,* ὅταν συνειδητοποιηθῆ ἡ τραγικὴ ὄντως ἀλήθεια, ὅτι ἡ αὐτὴ «Ἐκκλησία», ὄχι ἁπλῶς «ἐμπλέκεται στὰ πλοκάμια του», ἀλλ᾽ εἶναι **δημιουργὸς** ἐν γνώσει καὶ ἐπίμονος **φορέας** καὶ **κήρυξ** τῶν ἀσεβῶν δογμάτων τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ,* **συμμετέχει συλλογικῶς** στὸ παναιρετικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», **παράγει** δὲ καὶ **προωθεῖ** τὸν *Διαχριστιανικὸ* καὶ *Διαθρησκειακὸ Συγκρητισμό,* καλύπτουσα αὐτὸν μὲ νεόκοπες ἀντιπατερικὲς *θεολογίες.*

«Μὲ τὴν Ἐκκλησία» αὐτὴ «τί γίνεται»;...

❑

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 332/Μάϊος-Ἰούνιος 2006, σελ. 298-300.

• **Πηγές:** *Βίος Πρῶτος Παχωμίου* (§ 31), *Βίος Τρίτος Παχωμίου* (§ 56), *Περὶ Παχωμίου καὶ Θεοδώρου Παραλειπόμενα* (§ 7), Β.Ε.Π.Ε.Σ. τ. 40, σελ. 141 καὶ σελ. 198-9, τ. 41, σελ. 18· **Καθηγητοῦ Δημητρίου Τσελεγγίδη,** *«Μοναχισμὸς καὶ Ὀρθοδοξία τῆς Πίστεως»,* στὴν «Ε.Ε.Θ.Σ.», τ. 10, Θεσσαλονίκη 2000, σελ. 249· **Μοναχοῦ Μιχαήλ,** Ἡ κρίση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας - Ἡ παγίδα τοῦ Ζηλωτισμοῦ, σελ. 44-45, ἐκδόσεις «Δορκάς», Ἀθήνα 2000· **[Συνοδίας Αὐτοῦ],** Γέροντας Ἐφραὶμ

Κατουνακιώτης, σελ. 144, ἔκδοσις Ἱ. Ἡσυχαστηρίου «Ἅγιος Ἐφραίμ», Κατουνάκια Ἁγίου Ὄρους, 2000· **Ε.Κ.,** *«Ὁ Μακαριστὸς Γέρων Ἐφραὶμ Κατουνακιώτης - Ὁ βίος του φανερώνει τὸ ἀπλανὲς ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα»,* ἐφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1585/18.2.2005, σελ. 4 καὶ ἀριθ. 1586/25.2.2005, σελ. 4.

■ **Οἱ δύο** τελευταῖες πηγὲς ἀναφέρονται σὲ μία σχετικὴ «πληροφορία», ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ μὴ συμπίπτη μὲ τὴν διήγησι τοῦ Μοναχοῦ Μιχαήλ, τὴν ὁποίαν παραθέσαμε ἀνωτέρω· ἐν τοιαύτη περιπτώσει, ἔχουμε δύο «πληροφορίες» τοῦ Γέροντος Ἐφραὶμ γιὰ τὸν *Οἰκουμενισμό·* παραθέτουμε ἐδῶ καὶ τὴν δεύτερη, ὡς ὀλιγόστιχη:

> **«Ὁ παπα-Ἐφραὶμ αἰσθανόταν τὶς ἁμαρτίες σὰν δυσοσμία. Κάποιος ἐπίσκοπος μέσῳ τρίτου ρώτησε τὸν μακαριστὸ ἅγιο Γέροντα γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό. Ὁ Γέροντας ἔκανε προσευχή, γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσει ὁ Θεὸς καὶ τότε ξεχύθηκε μία δυσωδία μὲ γεύση ξυνή, ἁλμυρὴ καὶ πικρή, ποὺ τὸν γέμισε μὲ ἀποτροπιασμό...»· «"Νά! αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα", ἔλεγε μὲ ἀποτροπιασμό».**